

لیکھاں دی پھلواڑی

پنجابی شاعری

عمرانہ مشتاق

urdukutabkhanapk.blogspot

www.urdukutabkhanapk.blogspot

جگ دے کولوں پنڈ سِراں تے لے لینے آں دُکھاں والی
اسیں تاں آپ ای اپنیاں لیکھاں اندر گنجیل پا لینے آں

لیکھاں دی پھلواری

انتساب

اپنے سوئے پنجاب دے
صوفی شاعراں دے ناں:
جہاں بھائی چارہ امن تے پیار دے راگ لا پے

مائی سارا جگ چپ اے جے اوہنے چٹکی اُٹ
میرادل کیسہ دھڑکیا سارے جگ وچ پے گیا شور

لیکھاں دی پھلواڑی

(پنجابی شاعری)

ضابطہ

سجھے حق شاعرہ دے لئی

پہلی وار	:	اپریل ۲۰۰۸ء
تعداد	:	۵۰۰
ناشر	:	محمد اکمل ابوبی بی بی زادہ
پتہ	:	محمد انور گرافکس لاہور
چھاپخانہ	:	الاولیس پرنٹرز لاہور
کتاب دا نمل	:	۱۸۰/- روپے

عمرانہ مشتاق

کتاب طبع دے پتہ:

- ۱- محمد اکمل ابوبی بی بی زادہ - القرطبہ مارکیٹ ۵ فیروز پور روڈ لاہور 042-7575836
- ۲- 4-A ڈاکٹر زکالونی علامہ اقبال میڈیکل کالج لاہور

الاولیس پبلی کیشنز، لاہور

فہرست

- وارث شاہ (نظم) ۳۸
- عشق سامنے کیاں لائیاں ۳۲
- میتوں کا ہدیٰ خبر سی کاکی، عشق دا چا ہو کی لہجہ جاندا اے ۳۳
- ہو لے ہو لے جد سینے وچ سدھراں پیر کھلا رنے ۳۶
- کہوں دساں (نظم) ۳۸
- سیانی گل (نظم) ۵۱
- جے آپ مر گیا، سانہوں وی مار پٹا اے ۵۳
- کدی نہ جیتی وچ زہر کوئی گھولے ۵۵
- پیار چاہینیاں گھبراں پا کے کیسہ بھیا ۵۶
- پکاں اُتے پنجواں والے دے پ جلا نے آن ۵۸
- اپنا آپ دکھانا کاہنوں ۶۰
- راناں تے رنگ چٹھ گیا یا داں دے رنگ دا ۶۲
- مہکدے ساہواں داسرناواں (نظم) ۶۳
- لاءئی عشق نے سانجھ تے فر چپ کر جا کڑیے ۶۶
- کیدو کسے دا دشمن نہیں (نظم) ۶۸
- ویلے دا پر چھاواں (نظم) ۷۱

- کچھ اپنے ہارے ۱۱
- دُعا ۱۵
- نعت ۱۷
- رہاتوں میں آ کے من، کھول دلاں دیاں تالیاں نوں ۱۹
- ویہڑے وچ سینڈور (نظم) ۲۱
- کوڑھی شام دا بدل (نظم) ۲۳
- مری دنگاں دا چوکھا رنگ (نظم) ۲۶
- شاہ حسین دی گل (نظم) ۲۷
- نویں تے پرانی نسل دا دکھ (نظم) ۳۱
- ناں کوئی مچدا بھیسے دا رنگ (نظم) ۳۲
- اڈھے رستوں اپنی کنڈلکا کے مرنجیں جانی دا ۳۳
- دھڑکتاں آل دوالے ۳۶

- حق سچ دیاں گھاں کروے ساں حق سچ داماں ووہاں سی ۱۰۳
- وچار دی گل (نظم) ۱۰۶
- اک ڈی طاقت دے ناں (غزل جی نظم) ۱۰۷
- ماں (نظم) ۱۰۹
- تین شعر ۱۱۲
- نوں ویلے دی قید (نظم) ۱۱۳
- پیار محبت دی آگ اندر بلدی جاواں میں ۱۱۵
- تین شعر ۱۱۷
- گیت ۱۱۸
- گیت ۱۲۰
- ناک جی (نظم) ۱۲۲
- پہلی پہلی وار بھر دا بھانبر دل وچ بلایا اے ۱۲۳
- شام پوے تے پیار دی چیز پرانی ہو کے بھری اے ۱۲۶
- اپنے دیس لئی کجھ شعر ۱۲۸

- عشق دی مٹکی مار کے اوہنے کڈھ لئی سی جان ۷۳
- جیہڑے ملے ہوں ہو دیندے سن اوہ سبھ جتے ڈیہہ گئے میں ۷۵
- ایہہ ساڈے مسائے میں تے ماں پو جائے میں ۷۶
- ایہناں میں اوڑک نمک جانا دل دیاں لکھاں نال ۷۸
- دیوے دی بے تھی تھی لوہو مری ۸۰
- دکھاں نال اپناں بھر گئی آں ۸۲
- نمک گیا بھاویں پنڈہ اسٹاں ساہواں دا ۸۳
- چنڈ عملاں دی کھولے کون ۸۶
- کیجا عشق تے عشق چا اوڑک مرنا پنڈہ اے ۸۸
- غیراں نال جے رل مل جائے اپناں نال وگاڑی دا نہیں ۹۰
- بھر دے غم تے پیار دے دکھ میں کیہہ دتاں ۹۲
- طعنے مار کے ماریا کتیاں ہیراں نوں ۹۴
- خورے کیہہ اوہر کمایا مار کے دل وچ گھنڈ ۹۶
- کیہہ ہو یا جے پے گئے نوں پوڑاے میں ۹۸
- ویکھیں کدھرے دودھ نہ جاوے کڈھ اپنڈہ ابور ۱۰۰
- ماڑی قسمت دے دیندی اے غمراں دے نکلا پے ۱۰۲

آں کہ اچھی تعلیم لئی تے نوں زمانے دی ترقی نوں دیکھدیاں ہوياں ساہنوں انگریزی ضرور پڑھی چاہی دی اٹھالے ہور زبان دی سکھیاں چاہی دیاں ایں۔ پر ایہہ اے مطلب نہیں کہ اسیں اپنے گھراں تے اپنی بولی جانن والیاں لوکاں تے دھرتی دے وسیع کمال دی انگریزی بولی بولے تے اپنی ماں بولی (پنجابی) نوں ایس لئی چھوڑ دینے کہ ایہہ اُن پڑھاں دی زبان اے۔ بچے سچ وچھوڑ تے کوئی زبان ان پڑھاں دی نہیں ہوندی تے ہر زبان اوس ویلے تیکر اُن پڑھاں دی زبان ہو سکدی اے جے اوس زبان وچ تعلیم ماں دی جادے۔ ایس گل نوں ثابت کردیاں ہوياں میں ایہہ آکھناں چاہوں گی پئی اک زمانے وچ انگریزی دی اُن پڑھاں دی زبان سی ایس لئی کہ ایہہ جہاں دی زبان سی اودا اک زمانے وچ تعلیم تے ترقی توں بہت پچھے سن۔ جدوں اوہناں نے ایس گل نوں سمجھ لیا کہ تعلیم ترقی لئی بہت ضروری اے تے اوہناں نے پڑھنا شروع کر دتا پر اپنی ماں بولی (انگریزی زبان) کوئی کسے غیر دی زبان وچ نہیں۔ فیروکھدیاں دیکھدیاں ایہہ زبان اپنی پڑھی لکھی ہو گئی کہ وہ جیاں نوں دی ایہہ دے قول دھیان کرنا پے گیا۔ فیرو دی ایہہ دی اہمیت ایویں نہیں بن گئی۔ ایہہ سبھ جاندے نہیں پئی ایہہ کم کسراں توڑ چڑھیا۔ اصل گل ایہہ آ کہ ایہہ حکمراناں دی زبان بن گئی تے حکمرانی دے زور تے ساری دنیا وچ عام ہو گئی۔ ایہہ کم تے کسے دی زبان دے ورے ہو سکدا اے۔ ایس توں پہلا عرباں (مسلماناں) دی زبان عربی تے فیرو فارسی نے کیتا۔ ایہہ زبان ماں دے بولن والے جتھے جتھے حکمرانی دے جھنڈے گڈ دے گئے زبان دی مال مال عام ہوندی گئی۔ انگریزی نے وی ایہو کم کیتا۔ پر جیہو یاں سمجھ دار توں سن اوہناں نے کسے غیر (حکمراناں دی) زبان نوں ایس لئی نہیں سکھیا کہ اوہناں دی اپنی زبان مالوں چنگی سی بلکہ اوہناں نوں ایس لئی سکھیا کہ ایہہ دے مال اوہناں نوں سمجھن دا قول آ جاوے پر ساڈا طور طریقہ کجھ ہو رہو گیا اے۔ اسیں ایہہ زبان سکھ کھانیاں اُتے حکمرانی دے خواہد کھن لگ پئے آں تے عام لوکاں تے اپنے آپ نوں دکھرا ثابت کرن لئی ایہہ زبان بولن لگ پئے آں۔ جے ایہو کجھ ہوندا

کجھ اپنے بارے

پچھلے وقتاں وچ جد کسے نوں بد دعا دی جاندی سی تے اونوں کہیا جاندی سی:
”جاتیوں تیری ماں بولی بھل جلاوے۔“

اپنی اپنی ماں بولی بولن والیاں نوں سچ وچھوڑ تے بہت سی پیار ہوندا اے۔ ہندو بھادریں رکنا لکھ پڑھ جلاوے کیتاں بولیاں سکھ لوے پر جو مڑا ہونوں اپنی ماں بولی وچ ملدا اے اود کوئی ہور زبان نہیں دے سکدی۔ ایس لئی پئی جیہو لفظ مال ماں والفظ لگ جلاوے اود تے اُن اچ ای بڑا سوہنا ہو جاندی اے بھانویں دھرتی ماں ہووے بھانویں ماں بولی اُتے اللہ نہ کرے ساہنوں ایہناں چوں ایہہ شہد توں ودھ کے مٹھا لفظ بھل جلاوے تے ساڈی پہچان ای نہ ہووے۔ ایس لفظ نوں بھلسن دا مطلب تے ایہو ای اے پئی اسیں اپنے آپ نوں بھل جانیے تے جیہو ایہہ اپنے آپ نوں بھل جاندی اے اوہدی پہچان پورے جگ تے کیہہ اپنے گھر دے اندر وی نہیں رہندی۔ گھراں اچ سن جیہو اردو تے ایس توں ودھ کے انگریزی بولن دار واز پے گیا اے کہ ہنسے ساڈی دھرتی ماتا توں دکھریا کرن دی پہل کر دتی اے جد کہ ماں بولی تے دھرتی ماں انساناں دی پہچان کراندی اے تے اوہناں دا بہت وڈا سہارا ہوندا اے۔ جے ایہہ نہ ہووے تے ساڈی گل کوئی دی سمجھن والا نہ ہووے تے ماں کوئی ساہنوں پیار دین والا ہووے۔ پر جتھے تاں اسیں بہت کجھ دیکھ رہے آں۔ ساہنوں ساڈی ماں بولی تے دھرتی مالوں دکھ کرن دے لئی انگریزی زبان نوں مہذب تے وڈی سوسائٹی دی زبان قرار دے کے ساڈے بالاں نوں انگریزی پڑھائی جاری رکھی اے تے ایس پڑھائی دی اُچھائی تے وڈیائی دا آہر کرن لئی انگریزی زبان وچ اپنے بالاں مال بول چال دار واز عام کیتا جا رہیا اے بلکہ کرای دتا گیا اے۔ سچ وچھوڑ تے میں انگریزی زبان دی مخالف نہیں بلکہ اپنی ماں بولی لئی کسے دی زبان دی مخالفت نہیں کردی کیوں جے میں جان دی

ہچکچہ اے کہ گھر دج کیجی زبان بولدے اوتے اود کہہ دیندے نہیں کہ ساہنوں ساڈی ماں
ڈانٹ ڈپٹ پنجابی زبان دج ای کردی ای۔ پر لبہ اہمہ مطلب نہیں کہ پنجابی زبان ڈانٹ ڈپٹ
لئی ہوندی اے۔ میرا مطلب اے کہ بندہ کہتا وی زمانے دے رنگ دج رنگیا جاوے تے
دو جیاں زبانوں نوں نویں زمانے دی لوڑ سمجھ لوے (منج ہونا تے نہیں چاہی دا) جدوں بے اختیار
ہوند اے تے اپنی زبان دج ای گل کردا اے ایس لئی کہ اونوں اپنی زبان دج گل کردیاں کوئی اوکڑ
نہیں آدندی۔ شاعری تاں غیر شاعری اے۔ ایہہ اپنی زبان دارنگ آپ دکھاندی اے پر عام بول
چال دج گلہاں کردیاں ہویاں وی جد کوڑھیاں گلہاں ہون لگ پین تے اصل پنجابی دارنگ چوکھا
ہون لگ پیند اے۔

اتھسے میں ایہہ دعویٰ تے نہیں کردی کہ میں پنجابی دے اصل رنگ نوں اپنایا اے تے
لبہ دے ادبی رنگ ڈھنگ نوں پورا پورا سمجھ لیا اے۔ ہوسکدا اے کہتے میرے شعراں اندر
ساڈے نویں دور دی بول چال دا اثر وی آ گیا ہووے (جیہڑا میں سمجھدی آں فطری ہوند اے) پر
فیروزی میں ایساں ضرور آکھاں گی کہ میری شاعری دی زبان تے رنگ ڈھنگ پنجابی اے۔ اوہیو
پنجابی جیہڑی میں اپنے گھر دج بولدی آں۔ کدی اپنی ماں مال بولدی ساں کیوں جے ماں نے
میںوں ایہو بولی سکھائی سی۔ دو جیاں اک دو بولیاں نوں سکھن لئی تاں میں سکولے گئی ساں۔ پر
سکولے جا کے میں اپنی ماں بولی نوں نہیں بھلیا۔ ایس لئی کہ ایہہ میرا فخر اے۔ میرا مان اے تے
ایس مان نوں میں کدی وی نہیں گھاسکدی۔ فیروزی میں رب کولوں دعا کردی آں پئی میںوں اپنی
ماں بولی نہ بھلے۔ لہذا میری پہچان تے میرا مان اے۔

عمرانہ مشتاق

رہیا میں ڈرتی آں اوس ویلے توں جدوں ساڈے پیراں توں دھرتی کھچ لی جاوے گی۔ اللہ نہ
کرے ساڈے پیراں توں دھرتی کھچ لئی جاوے۔ آمین۔
میری والدہ صاحبہ سیدہ سیکر فرحت اردو تے پنجابی دو آں زبانیں ایج شاعری کردیاں سن۔
اردو مالوں پنجابی دج اوہ زیادہ شعر کہندیاں سن ایس لئی پئی ایہہ بولہاں دی وی ماں بولی سی تے
لبہ دے دج شعر کہندیاں ہویاں بولہاں نوں کوئی بوکھا نہیں سی لگدا۔ بولہاں دی بستی شاعری
ایس بولی دج اے تے خاص کر اوہ نعت لکھندیاں سن تے نعت نوں اپنی زندگی داسر مایہ جانیاں
سن۔۔۔۔۔ میںوں یاد اے پئی جدوں میں چوتھی جماعت دج پڑھدی ساں ایہہ بولہاں دی گل
اے سکول توں گرمیاں دیاں چھٹیاں سن۔ میری امی دی عادت ہوندی سی کہ ایس بولہاں تھکر
ماشتہ نہیں ساں کر سکدے جد تھکر قرآن پاک داسبق بولہاں کوں نہیں ساں لے لیندے۔ جے
کدی ایس توں ہٹ کے ہونداتے اوہ ساہنوں ماشتہ نہیں سی دیندیاں کیوں جے میری والدہ
صاحبہ قرآن پاک دی حافظہ وی سن تے قاریہ وی۔ اک دیہاڑے میں ایویں ضد دج آ گئی کہ
سپارہ پھن توں پہلاں ماشتہ کراں گی پر والدہ صاحبہ نے ساہنوں اجازت نہ دتی تے سختی مال حکم دیا
کہ پہلاں سپارہ پھن غیر ماشتہ ملے گا۔ میں نراض ہو کے کوٹھے تے ڈنگھی ہوئی منجھی تے جا کے
لمے پے گئی تے روندی جاواں تے مال پنجابی دج اوس ویلے دی سمجھ کارن میں بچے شعر پڑھنے
شروع کر دتے۔ اوہ شعر کہہ میں بس میںوں ایہو یاد اے کہ کچھ ایسراں سن:

اے خاتون جنت بی بی صاحبہ میں رور و حال و نجاواں

سن عرضاں میریاں۔۔۔ کرڈ و مرضاں میریاں

میں تاں رور و حال و نجاواں

ایس تاں میں وی انج ہوندا اے۔ پئی ایج ڈی ایم فل کرن توں بعد وی جدوں کدی ڈنگھی ہوئی
آں اپنا حال اپنی ماں بولی پنجابی دج ای بیان کیتا اے تے میں وی جے کوئی میریاں بالوں کولوں

تیرے ورگا ہو نہ کوئی توں سب توں زور آور
 خورے کاہنوں لوکی اتھے نگڑیاں کولوں ڈروے
 سوہنیا سائیاں میرے دل دیاں بدل دے ہن تقدیراں
 کتھوں تیکر ویکھی جاواں غم دے بدل وروے
 مائی سوہنا رب بے لاہوے گاتے لیہہ جاوون گے
 بے عقلاں بے پا دیتے نیں عقلاں اُتے پردے

دُعا

سوہنیا مولا! سچا رہا ! اپنی رحمت کر دے
 میرے سچے پیار دعاواں والا ٹھوٹھا بھر دے
 توں بے پروا! تینوں کوئی مَنّے یا نہ مَنّے
 سچی گل اے تیرے باہجوں کسے دے کم نہیں سُر دے
 رات دی بکل وچوں سورج توں بے توں اے کڈھیا
 دل دے ویڑے وی توں ہن خوشیاں دا چانن کروے
 جگ دے ایس سمندر اندر ڈب گئے قہراں والے
 جیہڑے تیرے قہر توں ڈروے اوڑک اوہیو تر دے

کیہ صفحاں اوہناں دیاں لکھاں آتھے آ کے مُک چاندے
حرف خیال تکر سارے بڑے بڑے واناواں دے
غار حرا وچ اوہناں دے مُکھ نے جو چاٹن کیتا سی
اوہدے نال ای سچے سارے منظر اپنیاں راہواں دے

نعت

پاک نئی دے سوہنے ناں تے مہکے حرف دعاؤں دے
ذکر حضوری آیا روشن ہو گئے ورقے ساہواں دے
آپ دے سوہنے ناں دے صدقے میری بخشش ہووے گی
حشر دیہاڑے لیہہ جاوَن گے ہر توں بھار گناہواں دے
اک دن میں اوہناں دے درتے جاواں تے فرمہکن رنگ
میرے دل دیاں سدھراں دے میری اکھیاں دیاں چاہواں دے

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

جان گتوانی پیندی اے منہ دی کھانی پیندی اے
 عشق دا دل کیہ آوے گا پڑھ پڑھ عشق مقالیاں نوں
 کیہہ پچھاں کیہہ دساں میں کیہہ روواں کیہہ ہساں میں
 پیار دا کم اجرا اے ملیا کرماں والیاں نوں
 کنڈیاں ہتھ اُسارے میں راہواں پھل کھلارے میں
 مائی کدی نہ دیکھیا سی میں پیراں دیاں چھالیاں نوں

رہا توں ایس آ کے ہُن، کھول دلاں دیاں تالیاں نوں
 آپ دی رستے بھل گئے، رستے دُسن والیاں نوں
 ڈھورے بھورے جتے میں، سچ جہاں توں رستے میں
 ہتھ ودھائی پھر دے میں، سچ دے زہر پیالیاں نوں
 مڈتھاں دے اندراتے میں، کیوں ودھ کم ذاتے میں
 کہتھاں لاء کے دیکھن گئے، ایہہ اکھاں دے جالیاں نوں
 بدی اگ وچھوڑے دی، دل دا دارو بن گئی اے
 ہجراں ساڑھ سواہ کیتی، لوڑک ورداں والیاں نوں

ویہڑے وچ تندور

پچھ نہ کڑیے میتھوں ایہہ گل
سرتوں نگہ گئی پانی دی چھل
پانی دل وچ ہنجواں گنجل
بن گئی یاد غم دی بھبل
بھبل اندر نور

میرے ویہڑے وچ تندور

نور دلاں دا چائن ہویا
میں چائن دا ہار پرویا
بھار مصیبتوں والا ڈھویا
فیروئی اکھ نے درد نہ رویا
درد بڑا مجبور

میرے ویہڑے وچ تندور

میں کیسہ دساں آٹا بولے
بھید دلاں دے سارے کھولے
ون سونے ڈکھڑے پھولے
یاد کراں تے جسا ڈولے
پاؤے ہور فتور

میرے ویہڑے وچ تندور

اک ہتھ بیڑا تھپدا جاوے
دو جا اگ نال کھپدا جاوے
اگ پھروئے تپدا جاوے
درد ڈھونیں دا جہدا جاوے
اکھیں چڑھیا بور

میرے ویہڑے وچ تندور

گوڑھی شام وابدل

چار چو فیرے رُوپ فضاواں نے کج ہو راکھی دھار لیا اے
میرے دل دارنگ ہواؤں اج سمندر پاروں لے کے
آگیاں نہیں

نئے نئے منظر میریاں اکھیاں دے

دور سمندر بندے جانے نہیں

میرے جسے اندر لہووی پانی ہوندا جاندا اے

اوپدیاں تھلاں تیریاں یاداں دے زخماں وچ

انج کر لاناں پاندیاں نہیں

جیویں کوئی شام دا پنچھی

دیرے وچ تندور کیسہ آیا

آٹے نال آنا کھرایا

ہاسیاں دی گج رنگ دکھایا

گلیں ہاتیں چن چڑھایا

ہسیا رب غفور

میرے دیرے وچ تندور

اک نے اک دے ہتھ نوں گھٹیا

دو جی نے اک پیرا سٹیا

روٹیاں والا میلہ لٹیا

ہاسا وچ چنگیرے پھٹیا

ہاسا رب دا نور

میرے دیرے وچ تندور

مری ونگاں دا چوکھا رنگ

مری ونگاں دا چوکھا رنگ

میرے دل دیاں سدھراں نوں کج ایویں جگاندا اے

کہ جیویں درد پاڑے رات دی اکھیاں دے ہڑ اندر

لووے شوکدے دریا جگاندا اے نہیں

مری ونگاں دا چوکھا رنگ

تیری یاد دے رنگاں نوں چوکھا کر داجاندا اے

جے میرے جاگدے نہیں دن تے میرے غم دیاں راتاں نوں وی

چوکھا جگاندا اے

ایہہ مری گل نہیں سن دا بس اپنی گل منانا اے

تری نگی جیئی گل تے کئی گلاں بنانا اے

مری ونگاں دا سوہا رنگ چوکھا ہوندا جانا اے

اپنے گھرتوں دُور تھلاں وچ

گوڑھی شام دے بدل بیٹھاں

اپنے چھڑے سنکیاں ساتھیاں نوں کر لانا اے

اوھدے دل دارنگ وی گوڑھے شام دے بدل وانگوں

گوڑھا ہوندا جانا اے

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

ایویں کون تقدیر نوں تولدا اے
شاہ حسین اوتھے بھید کھولدا اے
جیتھے کوئی ناہیں سچ بولدا اے
تیرا عشق کسے ان بھول دا اے
عشق بیریاں نوں مٹی رولدا اے
جنہوں ویکھ آسمان وی ڈولدا اے

شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

شاہ حسین تے ورد جگاوندا اے
جدوں ورد وچھوڑا ستاواندا اے
ہاڑے پاوندا اے کرلاوندا اے
کدی ہجر دی سولی چڑھاوندا اے
کدی دکھاں دا سالن کھواوندا اے
بالن آہیں دے نال اگ لاوندا اے
تھیا تھیا اوہ عشق نچاوندا اے
شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

شاہ حسین دی گل

شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے
اوبدی گل دا مان نہ مان کڑیے
نگل جائے گی تیری وی جان کڑیے
شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے
غصے عشق دا روگ اوڑا اے
دل اپنا گھم مکنہوا اے
کسے ہتھ تکرڑی ساڈے ہجر دی اے
اوبدے وچ آسمان وا پڑا اے
شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

تیرے ناپ دی نہیں کفنی ہجر والی
 عشق ہجر چہ ساڑھ سواہ کردا
 تینوں جین اوہنوں جان کڈھن دا چاء
 عشق مار دیندا نہیں آپ مردا
 شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے
 اوہدی گل دا مان نہ مان کڑیے
 نکل جائے گی تیری وی جان کڑیے
 شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

شاہ حسین فقیر کبیر ہویا
 دج کنڈیاں لٹو سریر ہویا
 ٹٹے دلاں دا ایہ ضمیر ہویا
 سانوں جوڑیا تے لیر و لیر ہویا
 اوہدے عشق دا روگ اخیر ہویا

شاہ حسین دی گل نہ سُن کڑیے
 اوہدے عشق دی راہ نکا سوئی والے
 دھاگا ذات تے نین پَرین ہویا
 حق آکھدی آں سچ بولدی آں
 سچ بول کے وی کتھے کہین ہویا
 بے توں سنیں مٹھوں اتھے ان دی گل
 کہہرا عشق چہ شاہ حسین ہویا
 اوہنے سپہڑیا اوہ دی درد کڑے
 جیہڑا درد نہ کسے توں سہن ہویا

ناں کوئی نچدا بلھے وانگ

کیہہ پچھدا ایں کیہہ دتساں میں کیہہ میں لیکیاں لائیاں
 دل دیاں گلاں کیہہ میں آکھاں میرے دل دے آسائیاں
 نہتیاں نہتیاں اکھیاں اندر پیاں درد جدائیاں
 ہجر دے جنگل بیلے ہیراں بلھے وانگ کراہیاں
 ”بلھے نوں سمجھاؤں آئیاں“ بھیناں تے بھر جائیاں
 کہوں تاہنگ اے سولی تے دھن دی کہوں چاء مرن دا
 ریت تھلاں دی پا کے سر تے کہوں وک ٹرن دا
 رنگے کپڑے پا کے اتھے ہر کوئی بلھلا بن دا
 ہیراں نہیں وی سمیڑ لیا اسے رشتہ سوہنے جن دا
 درد وچھوڑا سہ لیا اپنا اکھیاں مار کے ڈھائیاں
 ”بلے نوں سمجھاؤں آئیاں“ بھیناں تے بھر جائیاں

نویں تے پرانی نسل دا دکھ

نکے ہوندیاں سبتوں وڈا اگواہی رولا ہوندا سی
 چادر چمک کے ہاں دے سرتوں
 کڈھ دیندے سہاں جیہڑا دھولا ہوندا سی
 وڈے ہوندیاں کتے ای رو لے پے گئے نہیں
 سوہل دھیاں دیاں سراں چوں دھولے کڈھدے کڈھدے
 ماپے ہو لے پے گئے نہیں

ناں کوئی سچ دی تسبیح پھڑا نہ کوئی درد پرووے
چنے کپڑے تن تے چاڑھ کئے دل دا میل نہ ڈھوے
ناں کوئی نجد ابلھے وانگ تے ناس کوئی بلھا ہووے
ویلے دا ہڑ سوہیاں نوں پلسیے مار ڈھوے

وچ رسوئیاں ایویں ای ہیراں روئیاں تے کرلائیاں
”بلھے نوں سمجھون آئیاں“ بھیناں تے بھر جائیاں

میں وی تے فیر اوہدی سہ جے اوہدے وانگ نہ کوئی
رات دنے اک اوہدے نی میں پنڈ غم دی ڈھوئی
اپنے سینے اندر اوہدے پیار دی تابنگ پروئی
”رانجھا رانجھا کردی اک دن آپ ای رانجھا ہوئی“

واہ او میریا جیا رہا تیریاں بے پروائیاں
”بلھے نوں سمجھون آئیاں“ بھیناں تے بھر جائیاں

اڈھے رستیوں اپنی کنڈ لکا کے مڑ نہیں جائی دا
پورا بھار وٹا ایے جے فر کسے دا بھار وٹائی دا
بن جائے گا اوہو اک دن حال تری رسوائی دا
کسے دے اگے کدی نہیں اپنے دل دا حال سنائی دا
جھوٹے لوکی جھوٹی دنیا جھوٹے سنگی ساتھی نہیں
آجھے تے ہن رہ گیا نہیں اتار اپنی ماں جائی دا

ٹھنڈے دھنوں پھوکل دے کدس تینوں کیرہ لہیا اے
بھریا بھاڑا دی ڈلھ جاندا اے اوہ جدوں ہلائی دا

اوہ تے غیر سی، غیر رہوے گا، ادب دے تے کیہ اپنا زور
 اپنی جان وی اپنی نہیں، ایہہ سارا ساتھ پرانی دا
 نفرت دا اک بول وی تھل دیندا اے، دیکھ پینڈاں نوں
 بھڑکے ہوو وی، بلدی اگ تے پانی جہاں پائی دا
 سستی کھلے جگان توں مائی چپ رہنا ای چنگا اے
 اپنی رت بچوئی ہووے تے رولا نہیں پائی دا

ہٹ ہٹ تنکاں آل دوالے
 کیہہ کیہہ لوکاں روگ نہیں پالے
 چن دے ڈکرے کر کر دیکھن
 اتوں سوہتے اندروں کالے
 دوجیاں نوں ایہہ کوچے آکھن
 لاہندے نہیں اکھاں دے جالے
 رانجھے نے کیہہ ونجلی پھڑلئی
 رہ گئی کھلی ہیر سیالے

وارث شاہ

ایہہ دُنیا کتنی کوٹھی اے
ترے عشق دی گل دی سُن دی نہیں
ترے پیار دی گل نوں جان سکے
ایہہ دُنیا کسے وی مگن دی نہیں

توں روویں ہیر نہانی تے
جیہڑی ہیر سیال دی جٹی سی
جسے چہ خا کتیا ہجراں دا
جسے پیار دی پونی وٹی سی

ہجر دی اگ بجھاؤن لئی دی
پیار دلاں دا ہالن ہالے
اکھیاں وچوں مک گئے ہنجو
سڑ گیا تیل تے بجھ گئے آلے
درد تھلاں وچ ٹردیاں مائی
پے گئے نہیں ہیراں وچ چھالے

۱۔ تجھے لکھاں عشق دے دیری نہیں
 ۲۔ تجھے لکھاں ہیراں رُل گیاں
 ۳۔ تجھے رات دے تارے کپہہ دسَن
 دن نوں وی راہواں بھل گیاں

ترے حرفاں تیریاں سوچاں نہیں
 جے ہیر دا درد وڈایا سی
 میرا وی مان ودھا دیندا
 جے اوہدا مان ودھایا سی

میں بھاویں ہیر سیال نہیں
 مینوں عشق نے سولی چاڑھیا اے
 جے اوہنوں ہنجواں ساڑیا سی
 مینوں وی ہنجواں ساڑھیا اے

اوہ ہیر جیہڑی من موئی سی
 توں اوہدیاں گلاں کیتیاں نہیں
 سدھراں نہیں تیرے دل دیاں وی
 اوہ تیریاں وی ہڈ بیتیاں نہیں

ترے سُفنے پیار دے سُفنے سَن
 تینوں ہیر دا درد رواندا سی
 تینوں اندروں اندریں گھن وانگوں
 رانجھے دا غم وی کھاندا سی

ہُن کبھدے سینے درد ایناں
 ہُن کبھدا وارث شاہ ہووے
 جیہڑا پیار دے رنگ نوں رنگ دیوے
 جیہڑا ہیر دے دُکھڑے سَن رووے

میں ہیر تے ہیراں ہو وی نہیں
جو میرا حال اوہ سب دا اے
میںوں میریاں حرفاں رول دا
میںوں وارث شاہ نہیں لبھدا اے

عشق آسمانے ٹاکیاں لایاں
ہیراں پھر دیاں وانگ سوداکیاں

درو کہانی کنہوں دتاں
ڈکیا دل نوں بھینتاں بھائیوں

منزل پاروں اپڑن تاکیں
خورے کچا کیہہ کیہہ راہیاں

توں ناں ملیا اکھیاں دے وچ
فیر اوہو سوغاتاں آئیاں

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

کدے دل توں سمجھ نہ آوے
عشق دی راہ وچ جئے کھائیاں

پیار وی رکتا گتیا ہويا
اکھ محبوبی کم جوانیاں

سکھ دی چھلویں بہہ لیندے ساں
ویٹرے غم دیاں ڈھپاں آئیاں

تیرے ہاتھ نہ جیوے مائی
سوہنیا رہا ! سچا سائیاں !

میتوں کاہدی خبر سی کائی، عشق دا چاء وی پیہہ چنڈا اے
پاتھیاں تھپدے تھپدے اک دن دل نوں تھپنا پے چنڈا اے

میرے اپنیاں لیکھاں میتوں مار مُکایا، اُنج تے اوہ وی
میری گل وی سُن جاندا اے اپنی گل وی کیہہ چنڈا اے

ڈھل دی شے دا مان کیہہ کریئے جندڑی والا ایہہ پرچھاواں
فہندیاں فہندیاں اک دن مُندیاں کندھاں وانگوں ڈیہہ چنڈا اے

چچی گل جے پچھیں، دل وی گل کدے وی لگ نہیں سکدی
پیار اظہار وی منگدا نہیں تے رہندا رہندا رہ جاندا اے

پیر اے بُھے وانگوں نچدا جھوٹھ فریب توں اے بچدا
 پیار تے سڈھا ساوا ہندا سڈھی ساوی کیہ جاندا اے
 پیرے لکائیے تے فر مائی گنج نیں بچدا سینے اندر
 پیر اے جیہڑا جئے اُتے پیر غم دے سہہ جاندا اے

ہولے ہولے جد سینے وچ سدھراں پیر کھلار لئے
 اپنے پیار دے تیرے نال میں اُچے محل اُسار لئے
 لیکھاں باجوں گل نہیں ہوندی لیکھاں تے گل ملدی اے
 جیہدے لیکھ نہیں چنگے او نہیں ڈسے گھرے دے تارے
 عشق دے بول نہیں بہت ای سوکھے عشق دا پنیڈا اوکھا اے
 جیہڑا چکے اوہدے سر توں عشق دے کدی نہ بھارے

جان لبں تک آگئی بھاویں درد کے توں دسیا نہیں
اسیں تاں اپنے سارے ہو کے اپنے اندر مار لئے
دل دے سچے پیار نوں مائی اکھاں کدوں لکونڈیاں نہیں
کے توں بھاویں گلئیں ہاتھیں کوئی کٹا چار لئے

کنہوں دتساں

مائے فی میں کنہوں دتساں اندر والی گل
اندر والی گل قیے تے لیہہ چاندی اے گل
مائے فی میں کنہوں دتساں اندر والی گل

پیار سندھے نور کے وی نہ میا مینوں پیار
کتنی بیہ کے کردی رہی میں ایویں ہار سنگھار
ہر توں لنگھ دا جاوے ہجر دا پانی چھلّو چھل
مائے فی میں کنہوں دتساں اندر والی گل

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

عشق دا بھارتے اپنے موڈھیں آپ اکی ڈھونا پیندا
 درد اپنا تے آپ اکی دھننا آپ اکی رونا پیندا
 عشق دا بدل وروے ویلے دیندا کوئی نہ ٹھل
 مائے فی میں کنہوں دتساں اندر والی گل

سہا ہواں سینہ چھاننی کیتا، باہروں ہسن بکھیاں
 دل نے کس دے ہاڑے پائے بھید نہ سن بکھیاں
 دس دیون تے کھیہ آ جان دی اوڑک سر دے دل
 مائے فی میں کنہوں دتساں اندر والی گل

دُنیا بڑی سیانی اے تے کھلی پیار دی ذات
 دن وچ نہر مچا دیندی اے پا دیندی اے رات
 پیار محبت سدا ہا سلوا، دُنیا چل سو چل
 مائے فی میں کنہوں دتساں اندر والی گل

نکیاں نکیاں عمراں وچ جے پے جان عشق سیا پے
 بھار مصیحاں والے سدے ڈھونجیں سکدے ما پے
 ایس مسلے دا حشراں تا نہیں کڈھیا کسے نہ حل
 مائے فی میں کنہوں دتساں اندر والی گل

ایسے اڈ پڑ جانا اے

کہہ پیار نبھانا اے

ایہہ ڈردی ویلے توں

میں ڈردی ایہدے توں

کس ورتے جاوے گی

کہہ رنگ دکھاوے گی

ایہہ مار پٹولیاں دی

دُنیا بڑبولیاں دی

سیانی گل

ایہہ مار پٹولے دی

ایہہ بھید نہ کھولے دی

ایہہ ڈردی کھیڑیاں توں؟

یا خالی ویڑیاں توں؟

سانہوں اندر تاڑے گی

ایہہ جھگ ساڑے گی

ایہہ وختاں ماری اے

کہہ دل توں ہاری اے

جے عشق جان نہ کڈھے تے ایس بھرتی تے
 دلاں نوں مل کے شریکاں نے مار دیتا اے
 نویں زخم دا پواڑہ کتے نہ پے جاوے
 کھرڈ پہلے زخم دا اُتار دیتا اے
 توں ایویں کچا گھڑا لے کے کُڑ پئی مائی
 چنباں نے کد کسے سوئی نوں مار دیتا اے

جے آپ مر گیا، سناںوں وی مار دیتا اے
 کسے سماج نوں ایناں سدھار دیتا اے
 جے ماں نیس تے بھراواں دا مان کیمہ کرے
 دعاواں کیتیاں ناں سرتے پیار دیتا اے
 خدا نے دتی جوانی تے اوہ وی بد دن دی
 غم دا چار دیناں دا وچار دیتا اے
 جے مینوں تاہنگ نہیں تیرے کول آون دی
 ملن دا توں وی تے ویلا گزار دیتا اے

پیار چہ اینیاں گنجلاں پا کے کیہہ لبھیا
 اُچیاں نیویاں راہواں جا کے کیہہ لبھیا
 بندہ بندے دا داڑواے کیہندے نہیں
 پر ایہہ داڑواکھ وچ پا کے کیہہ لبھیا
 دل دا ورقا فیر وی خالی رہ گیا اے
 ہجر کتاباں پڑھن پڑھا کے کیہہ لبھیا
 عمراں دے جراتے کٹنے پے گئے نہیں
 اوہدے نال ایس دل نوں لا کے کیہہ لبھیا

کدی نہ حیاتی وچ زہر کوئی گھولے
 کسے نال کدی وی ناں اُچا نیواں بولے
 لبھ جاوے آہر کوئی نویں گل بات دا
 دُکھ بل جھل سرے اپنے پھرولیے
 ایئی ات چک ناں توں اک دن رل کے
 ہتھیں دیں دتیں نوں دنداں نال کھولے
 دو جیاں نوں کہیں والے اسیں وی تاں جھوٹے آں
 آپ سچ بویے تے کسے نوں ناں تولے

پیار محبت سُن دے ساں پر ہُن کتھے
دُکھ دی کفنی گل وچ پا کے کیہہ لبھیا

سُچے موتی مٹی وچ رُل جاندے نہیں
اکھیاں وچوں نیر دگا کے کیہہ لبھیا

تاریاں بھریا ایہہ اسمان تے تیرا نہیں
مائی چن دیاں آساں لا کے کیہہ لبھیا

پنکاں اُتے ہنجواں والے ویپ جلائے آں
اسیں وی کیہہ کیہہ دیکھ سمجھ کے دھوکے کھانے آں

اپنیاں سوچاں اُتے ساڈا چلدا نہیں جے دس
چن دل دیکھ کے خودے کاہنوں لگ چھپ جانے آں

تیرا درد وچھوڑا جد حدوں لنگھ جاندا اے
اوڑک تیریاں یاداں وی کنڈی کھڑکانے آں

پہلاں لا لینے آ پیار محبت والا روگ
جے ایہہ روگ نہ جاوے تے دل نوں سمجھانے آں

اپنے آپ نوں اُچا کرن دی لے کے دل وچ تاہنگ
 کدی کدی تے ہو روی نیویں مُندے جانے آں
 جگ نے کدی نیاں نہیں کیتا کمزوراں دے نال
 فیروں اپنی بنی لہدے ہتھ پھڑانے آں
 بے قدراں دے نال وی مائی کر کے سچا پیار
 سچ پچھو تے اپنی رت وی آپ گنوانے آں

اپنا آپ وکھانا کاہنوں
 جانا ساک نبھانا کاہنوں
 وچ میدانے عشق نبھائیے
 جھاڑ کے پر اڈ جانا کاہنوں
 جیتی ہو گئی تھوڑی تے نہیں
 دل نوں ہو روانا کاہنوں
 اپنے آپ نوں دیکھ کے ثریے
 لوکاں نوں سمجھانا کاہنوں

جتنے بندہ رُل گھل جاوے
 اوس پاسے فرر جانا کاہنوں
 بھید جے دل دا دَسَن اکھیاں
 چپ دا چندرا لانا کاہنوں
 مائی اتھرو موتی تے نہیں
 پلکاں پٹھ لکنا کاہنوں

راتاں تے رنگ چڑھ گیا یاداں دے رنگ دا
 پر کیہہ کراں کہ دن دی نہیں ایویں لنگدا
 جے ایہہ نہیں قصور کسے بھکاھ نگ دا
 کیوں لیرو لیر ہو گیا کڑا ملنگ دا
 سوچاں دی بلدی آگ اے ساہواں نوں ساڑھ دی
 ویلے دا ناگ روز اے جتے نوں ڈنگدا
 دتساں میں کیہہ کہ چندوی لائی اے اوہدے ناں
 دیکھے نہ رنگ جیہو امرے دل دے رنگ دا

دنیا تے حشر تائیں پھڑاندی نہ اپنا ہتھ
بندہ جے دل دا درد وی ایہدے توں منگدا
مائی توں ایہہ تے دیکھ کہ ٹھڈے نہ دل کدی
شیشے دا حال ویکھ کے پتھر جے سنگدا

مہکدے ساہواں واسرناواں

میں رات دے گوڑھیاں نہھریاں اندر
ہو رانی منظر ویکھے سن

گج منظر تیریاں سفدیاں دے

گج منظر تیریاں یاداں دے

گج منظر تیریاں راہواں اُتے کھلے ہوئے پھلاں دے

گج ہو روی منظر ویکھے سن

اوہ منظر مینوں یاد آون تے انج لگے

جیویں اوہ سارے منظر میرے اُس ویلے دے منظر سن

جس ویلے کوئی ویلا وی خوشیاں توں خالی نہیں ہوندا

تے خوشیوں دی گنج ایہو جہیں

جہاں اُتے غم دا پر چھداواں دی کدی پیا ناں ہووے

اوہ منظر مینوں آتے غم دیاں کالیاں راتاں اندر جدی یاد آون

تے انج لگدا اے

تیرے غم وچ گھلدی ہوئی جندری دے

ہُن جہے وی ساہ رہ گئے نیں

اوہ مہکن لگ پئے نیں

پر فیر میں غم دیاں کالیاں راتاں ول تھکدی آں

مینوں ایسراں جا پدا اے

ایہ میرے مہکدے سا ہواں اُتے

تیرے غم دا پر چھداواں جے ناں پیندا تے میری جندری

کئی بنجر ہو جاندی

لائی عشق نے سانجھ تے فر چپ کر جا کڑیے

دل توں نہیں تے ویلے توں ای ڈر جا کڑیے

عشق داکم ای کیہ اے ایہہ تے کہہ دیندا اے

کچے گھرے نوں پھڑکے ہتھ وچ تر جا کڑیے

جھلی ہو کے پھرنا تے چنگا نہیں ہندا

عقلاں والے ڈاھڈے نیں توں ہر جا کڑیے

اوڑک اک دن تاپ عشق دا لیہہ جانا ای

کھلی ہوئی کیوں پھر دی ایں گھر جا کڑیے

تیرا قور تے تیریاں ماپیاں دی مرضی اے
توں کپہہ سُن کے لینا، توں اندر جا کڑیے
دُنیا دشمن پیار وفا دی، حُسن حیا دی
غیرت نہیں تے زہرای کھا کے مر جا کڑیے

کیدو کسے دا دشمن نہیں

کیدو کسے دا دشمن نہیں
کیدو میرا دی دشمن نہیں ہو سکدا
کیدو کسے دا وی دشمن نہیں ہو سکدا
کیدو میری عزت دار کھوالا اے
کیدو سب دی عزت دار کھوالا اے
میں اوہ ہیراں
جیہوی کیدو دی گل من کے
اپنے گھر دیاں کندھاں تکدی رہنی آں

سوچ رہی آں مانی کُلی بیہ کے میں
اوہدے ناویں چندڑی لائی کھدے لئی

تے رانجھن جیہڑا میرے چھوٹے جئے دل اندر وسدا اے
 اُچے اُچے محل چبارے کولوں کسراں اُچا ہووے
 کیدو جیہڑا ایہناں محل چباریاں توں وی اچا اے
 کیدو اگے اوہدی ذات ای کیہہ اے
 نکلی جئی اوہدی اوقات ای کیہہ اے
 ایس لئی پئی کیدو کسے دا دشمن نہیں
 کیدو محل زماندا اے —!!

اُچے اُچے محل چبارے
 میرے گھر دیاں کنداں نیں چلے ہوئے نیں
 کیدو ایناں دار کھوالا
 کیدو میرا وی رکھوالا
 میں کسراں کیدو دی گل نوں موڑاں
 میں ایہہ جان دی آں
 کیدو میرے گھر دیاں کنداں توں وی اچا اے
 میری پاپ دی اچیاں کیدو دی اچیاں نال ای رہندی اے
 جے کیدو ناں گھر وچ ہووے
 میرے پاپ دی اچیاں رہندی نہیں
 کیدو جیہڑا میری عزت دار کھوالا اے
 اوہدی گل نوں تھنڈے
 میں کیوں رانجھن دی گل متہاں
 رانجھن میرے محل چبارے توں تے اُچا ہو نہیں سکدا
 میں تے آپ دی اپنے محل چبارے کولوں چھوٹی آں

ایس بے وردی ویلے اندر دُکھ سُکھ کون وٹھائے
 کہوں اپنی وسہل، ہیراں توں پنڈ غماں دی لہاے
 کھڑا ایساں ویہلا، دوجے دل وچ جھاتی پائے
 اتھے سچے ساک میں کھوئے توں ای دس فی مائے
 نفرت والا رنگ چڑھایا ساڈیاں ساکاں سٹاں
 دس فی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کٹاں

جیہڑے کسے دے کم آ جاون بھگتن ہور بھٹیکاں
 کر لیا اپنی ثورنوں ہور ای ایہتوں دے وسیکاں
 وٹھکی جاون راج سماج نوں دلاں چہ مار کے لیکاں
 سامہوں چھڈیا کسے نہ جوگا طعنے مار شریکاں
 چٹکی ویریاں آت تے ماریاں گتیاں ساڈیاں سٹاں
 دس فی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کٹاں

ویلے دا پرچھاواں

دس فی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کٹاں
 رُوں دے وانگوں اڈا اڈ جاون کچیاں کنڈاں چھتاں
 سوت دی اٹھی مُک جاورے تے رہن نہ اکھ دیاں رٹاں
 ساڈے دل دا مان نہ رکھیا ساڈے ساہواں سٹاں
 اوڑک پیارنوں مار کے چھڈیا قور دے پانی پٹاں
 دس فی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کٹاں

ایس ننگے اسمان دے پٹھاں دُنیا ننگی لگے
 ہر بندہ دوجے بندے نوں سداں وانگوں مٹھے
 حال غریباں دا جیویں سہکن تریائے ڈھکے
 ہیراں چہ کھیہ پیراں وچ چھلے لگاں چہ پائے جھکے
 دیکھ کے مُٹے دل تے ٹٹیاں بانہواں ٹٹیاں کٹاں
 دس فی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کٹاں

جو کج ایہہ منگن' ایہناں دی جھولی پا قیئے
 چنگا نہیں جے ماپیاں کولوں دھیاں رُس کے جان
 جہدے سورج درد وچھوڑا ڈسدا جیسے نوں
 رات پوے تے ناگ بھر دے مینوں آن ڈران
 جیہدے ہٹھ گز اریاں ٹھنڈیاں چھاواں پیار دیاں
 رہ گئے نہیں ہنس مائی اوس مائی دے سیکے ناہن

عشق دی مٹکی مار کے اوہنے کڈھ لیتی سی جان
 چنگا ہو یا کیجا نہیں میں اوہدے قل دھیان
 سوچدی آں میں فیر اوہ کے دا سر کیسہ کجے گا
 بھکھا ننگا آپ جے ہووے ویلے دا سلطان
 سچی گل اے فضل خدا دا کتھوں تیک رہوے
 جے ناں رکھے اتھے کوئی کدے کسے دا مان
 شکر دپہرے اپنے گھر دیاں کچیاں کنداں تے
 راتاں دا پر چھاواں پڑھ کے ویکھاں قل اسمان

ایہہ ساڈھے ہمسائے نہیں تے ماں پو جائے نہیں
 خورے کنہاں نفرت والے تیر چلائے نہیں
 ساڈھے غم دیاں راہواں اندر رات دے تارے دی
 نیہرے لے کے چڑھدے سورج وکوں آئے نہیں
 ایویں عمر گزاری رو رو اپنیاں لیکھاں تے
 اسیں تاں اپنی اکھ دے موتی آپ گنوائے نہیں
 جہاں توں میں اکھاں دی رشنائی جانیا سی
 اوہ دی تیریاں یاداں والے گوڑھے مسائے نہیں

جیہڑے لہنوں لہو دیندے سن اوہ بھجئے ڈیہہ گئے نہیں
 ایس دھرتی تے ساڈھے ورگے دلاں دے ہو لے رہ گئے نہیں
 کچیاں تنداں نال کدی ناں جڑیاں کنداں پیار دیاں
 میں کیسہ آکھاں ایہہ تھی گل سکھے سیانے کہہ گئے نہیں
 شکلاں جہاں روز وکھائیاں نویاں میرے ویس دیاں
 مائی اوہ دی تھگ دے وانگوں پانی اُتے بیہہ گئے نہیں

ساڈی عمر دیاں خوشیاں وی نال ای لے گئے نہیں
 اسیں تاں جیہڑے دن وی تیرے ناویں لائے نہیں
 توں کیہہ جانے ہک جھلی ٹیار نے تیرے لئی
 کندیاں اندر رہ کے پیار دے پھل اُگائے نہیں
 جے ناں دل دی سانجھ رہوے تے کیہہ دسیے مائی
 کون ایس دھرتی تے اپنے نہیں کون پرائے نہیں

ایہناں نہیں اوڑک مک چا نال دیاں لکھیں نال
 بکھوں تاں نہیں ٹروے جائے خالی ورقیاں نال
 کلبیاں دیکھ کے سولاں وانگوں سینے دھدے نہیں
 خودے اوہنے کیہہ کر دیتا ساڈیاں ساہواں نال
 دکھاں ساڈے آل دوالے راہواں بھریاں نہیں
 منزل کاہدی ساڈا ساتھ اے دھوئے پٹیاں نال
 توں ای لہہنوں ساڈے دل توں کھرچن لگ پیا ایں
 اسیں تاں تیرا ناں لکھیا سی بوہت ای چاہواں نال

اوہ وی ایس دُنیا داری دے اندر رُجھ گیا
 جنہوں اپنے رب توں منگیا آس مرادیں نال
 درداں والیاں اوہنے فیر دکھائیاں تعبیراں
 اوہنے فیر دھرو کر چھڈیا ساڈیاں سفلیاں نال
 پیارا بچہ ہار کے میرے دل تے بھید اے گھلایا اے
 جندڑی ہوندی ماں دے نال تے مان بھراواں نال
 ساہنوں چھڈ دتا اے ساڈے ساہ وی کڈھ لئے نیں
 ایہاں تے کوئی محیں کردا مائی اپنیاں نال

دیوے دی جے تھی تھی لو ہندی
 ج کہنی آں چھیتی سحری پو ہندی
 آ جا مڑ کے پیا وفا دیاں راہواں تے
 میتھوں نہیں اے پنڈ غماں دی ڈھو ہندی
 تینوں دیکھ کے وی میں مُورکھ آکھیا نہیں
 آکھ ای دیندی بھاویں ہوندی جو ہوندی
 انکھ دے مارے مار مکا ندے ہیراں توں
 جے اے ساری دُنیا ای کیدو ہوندی

جیندے جی ناں مر جاندی میں جان دی آں
 بے ایہہ چاہت تیتھوں ہو لکو ہوندی
 ایس جگ اندر کتھی سوکھی رہندی میں
 باہروں اک تے بھاویں اندروں دو ہوندی
 مائی بے ناں ہوندی ڈور دی کچی سند
 اپنی چھیتی پیار چنگ نہ بو ہوندی

دکھناں مال ایناں بھر گئی آں
 خوشیاں آئیاں تے ڈر گئی آں
 لنگی ساں کیہو یاں تھلاں توں
 جندی جندی میں ہر گئی آں
 کیہہ مینوں پتا سی بے دھیانے
 میں اوہدیاں گلاں کر گئی آں
 اوہ میرے بغیر جی رہیا اے
 میں اوہدے بغیر مر گئی آں

یہاں دے چہاں چہڑدے رُڑدے
اکھیاں دے چہاں چہڑگئی آں
ویدا جے اوہدا ناں اے مائی
ویلے توں کابنوں ڈرگئی آں

مک گیا بھاویں پینڈا ساڈیاں ساہواں دا
ساڈی ذات ناں چھڈیا مان بھراواں دا
تپدے ویلیوں ٹھنڈیاں واواں منگدے میں
پر نہ جانا کسے نے درد ہواواں دا
توں دی ایس دنیا دا ہو کے رہ گیا ایس
چھیٹی چھیٹی پنہہ مکا کے چاہواں دا

دھپاں سر کے ٹھنڈیاں چھاواں دیندیاں نہیں
 مائی کوئی دیکھے جگرا ملاں دا
 گلے گلاوا پا کے مائی کیہہ لبھیا
 عشق تے سارا روگ اے دل دیاں ہاواں دا

پنڈ عملاں دی کھولے کون
 بن اینا سچ بولے کون
 اک دوجے دے ہو کے دی
 اینا دکھ سکھ پھولے کون
 سانجھ دے قے لبھدے نہیں
 درد دلاں توں تولے کون
 لے گیا میری جندڑی توں
 میرے پیار پٹولے کون

اسیں وی کیہڑے روگ اوڑے پالے نہیں
 پیار دے میری ساڈے آل ہوالے نہیں

ظلم دی کوئی حد نہیں
سارے چپ نہیں بولے کون

لگدا جاوے دنیا توں
دل پرچھتی اوہلے کون

دل اک اوکھی گنجبل اے
اوکھی گنجبل کھولے کون

مائی اوس مورکھ دے لئی
پیر دے اتھرو ڈوبے کون

کیا عشق تے عشق چہ اورک مرنا پیندا اے
سونی داغوں وگدا دیا ترنا پیندا اے

بھادیں کٹھا اُچّا اڈیے پیر فضاواں وچ
دُنیا توں تے فیر وی بیبا ڈرنا پیندا اے

عمر بھائی پے چاندی اے بے قدراں دے نال
پیار لئی ایہہ لوکھا کم وی کرنا پیندا اے

چڑھدے سورج پٹھہ اُساریے خواہاں دے جے محل
راتاں دے جگراتیاں ہتھوں ہرنا پیندا اے

چل کے پیار دی راہ تے فیرا وہ منزل آدمی اے
اپنا بھل کے غیر دا بھاٹا بھرنا پیندا اے

بندہ بندے دا دارو اے کھن سیانے لوک
کدی کدی فر بندے توں وی ڈرنا پیندا اے

جان دی آں میں مائی لہو توڑ چڑھان دا مل
پیار اچ نگہ جی گل توں وی ڈرنا پیندا اے

غیراں نال بے رل مل جائے اپنیاں نال وگاڑی دا نہیں
اک اپنا غصہ کڈھن لئی کسے دا باغ اچاڑی دا نہیں

پیار دا زخم اے بھر دیاں بھریاں اوڑک ساہواں ٹٹ جانا اے
اپنی تھیتی بھر جاوے گا ایہہ کوئی پھٹ کھاڑی دا نہیں

اسیں تے اپنی پوری عمر ای تیرے ناویں لا دتی اے
توں ای دس قصور ایہہ سارا ساڈی قسمت ماڑی دا نہیں؟

بھروسے پہ بھٹ جے کھل جاوے تے کھل جائدا اے بھید دلاں دا
ایناں وی اپنے جتے نوں بنجواں دی اگ ساڑی دا نہیں

دھرتی دل دھین بے کرے اپنا آپ وی اوپر اگے
 کدی وی ایناں پیار وی پیگنوں اسمناں تے چڑھی دانیں
 عشق دا ڈھونڈا پیڈا جا کے حشر دیہاڑے ای ملے گا
 اک واری فرسوت لے مائی، کم ایہہ چار دیہاڑی دانیں

ہجروے غم تے پیار دے دکھ میں کیہہ دتاں
 تیجھوں اپنی ہار دے دکھ میں کیہہ دتاں
 جیہڑی باہر دے بوہے نوں وی ترس گئی
 گھر دی اوس دیوار دے دکھ میں کیہہ دتاں
 میں تے اپنا آپ لکائی پھرنی آں
 تینوں اپنے گھار دے دکھ میں کیہہ دتاں
 تیریاں گلاں کر کر شیشہ ٹٹ گیا
 کلبے ہار سنگھار دے دکھ میں کیہہ دتاں

پلکاں وچوں تیریاں خوشیاں لیھن لئی
 مینوں طعنے ماروے دُکھ میں کیہہ دساں
 سینے اندروں روز کلیجہ کڈھ دا اے
 روز نویں اخبار دے دُکھ میں کیہہ دساں
 جیہڑی گھر دا چلھا بالدی سڑ گئی اے
 ہائی اوس ٹیار دے دُکھ میں کیہہ دساں

طعنے مار کے ماریا کتیاں ہیراں نوں
 پچھے کون ایہہ پیار دے بدرمیراں نوں
 جکراتے وچ سُفنے دیکھن والے وی
 دن وچ لبھدے پھر دے نیں تعبیراں نوں
 دل دی گل سُنان دا دل کیہہ آوے گا
 بُجھیاں ہوئیاں ہتھاں دیاں لکیراں نوں
 سچ پچھیں تے رہیا نہ ملن دا کوئی چاء
 ساڈے دل دے درواں لئی اکسیراں نوں

ہاسیاں دے سب لوگ پجاری لگدے نہیں

کے نہ ڈٹھا درد دیاں تصویراں نوں

جہے دکھ دتے او سے نے پڑھیا نہیں

دکھاں بھریاں میریاں ایہہ تحریراں نوں

جے ہُن اوہیو مائی ساتھوں رِس گیا

خالی بیہ کے روئے کیہہ تقدیراں نوں

خودے کیہڑا ویر کمایا مار کے دل وچ گھنڈ

ساڈے بوہے سُٹ گیا اوہ ہجراں والی پنڈ

نکے ہونڈیاں ساریاں گلاں چیاں لگدیاں سُن

وڈے ہو کے سمجھ ایہہ آئی دنیا نری پکھنڈ

جے ایہہ دنیا داری اے تے ایتھوں تک ای رہ!

نہیں تے کلبی رہ جاویں گی سچا پیار نہ دے

اپنا آپ گنوا دیندا اے بندہ جہاں لئی

اوڑک اوہو کولوں ننگھ جانڈے نہیں کر کے کنڈ

بھیڑاں اندر دی اودہ بندہ گلابا گلد اے
اکلاپے دی سانجھ تے جیہدی عمر گئی اے ہنڈ

دل وچ سچا پیار نہیں تے اُچے بول نہ بول
اج تائیں تے کسے نہ ڈنھی شہد توں مٹھی کھنڈ

جیہڑا تیرا دردی نہیں سی اوہنوں لبھدی ساں؟
پے گئی اے ہُن مائی اوہنوں دیکھ کے دل نوں ٹھنڈ؟

کیہہ ہو یا جے پے گئے نوں پواڑے نہیں
عشق نے وڈے وڈے سولی چاڑھے نہیں

مٹ دے جاون اکھڑ سانجھ پریتاں دے
نُہلدے جاندے لوکی پیار پہاڑے نہیں

سچ دی پرہیا اندر خورے کیہہ ہو یا
جھوٹے لوکی سچے مار کراڑے نہیں

جھوٹے مان دھران تے جھوٹھی غیرت لئی
کم ذاتاں نے کوٹھے جھگے ساڑے نہیں

کر دے نہیں اوہ گلاں راج سدھار دیاں
جہاں لوکاں وسدے شہر اجاڑے نہیں

اسیں دی کیہہہ آں پیار دی راہ تے ٹر پئے تے
دُنیا والے سارے کم وگاڑے نہیں

جہاں مینوں جیون توں آتر کر چھڈیا
ہاکی میرے اپنے دل دے ہاڑے نہیں

دیکھیں کدھرے ودھ نہ جاوے دُکھ دا پینڈا ہور
جتھ کسے دے آناں جاوے ساڈے دل دی ٹور

درھیاں توں ایہہ سُن دے آں چوراں نوں پے گئے مور
چوراں میں وی اپنی کھل چڑھائی نوں نکور

اندر والا میل تے تیریاں اکھاں دس دِٹا
بھاویں جسے جگ گیا اے کپڑا چٹا کور

اپنے آپ نوں ایویں دھوکھا دین دا قید اکیہہ
کسے داکدی وی دل تے اُتے چلیا نہیں جے زور

دیکھنی کڑیے پیار دے راہیں کدی نہ پیندی خیر
دل دا درد نہیں جائدا بھلوں کنا کریں گور

گل تے ساری عملاں اُتے جا کے مکتدی اے
بھلوں پکی ہووے بھلوں کچی ہووے گور

مائی سارا جگ پُپ اے جے اوہنے چٹکی اٹ
میرا دل کیہہ دھڑکیا سارے جگ دتچ پے گیا شور

ماڑی قسمت دے دیندی اے عُمر اں دے اکلا پے
ملن تو بعد جے کاہنا رہنا کاہدے میل ملا پے

دل دے نیڑے آ جاوے تے لگدا اے کج ہو رای
اُنج تے ہر بندہ ای دانگ فرشیاں دُوروں جا پے

غیراں ساڈے مال جو کیجا سیٹھے لوکی جان
ساڈے مال فر اپنیاں نہیں وی پائے کئی سیا پے

وڈھیاں نکلیاں ہون تے لگن آپ پٹولیاں وانگوں
وڈھیاں ہون تے فیر پٹولے بن جائدے نیں ما پے

ساڑھ سواہ کر دیندی اے تے پلے کج نہیں جھڈ دی
کلی کوچی عمر اچ کوئی عشق دی اگ نہ تا پے

جے ناں اوہ مڑ آوے تے فر اپنے دل دارا نہجھا
مندر اپا کے وانگ فقیراں بن دی جواں آپے

دل دائیل تے سچا پیارا ای لاء سکدا اے مائی
صا بن جے نہ پائے تے کیہہ کپڑے دھوون تھاپے

حق سچ دیاں گلاں کردے ساں، حق سچ دا مان ودھایا سی
پر کیہہ دسیے، ایس گل اُتے جگ نے کیہہ ویر کیا سی

جے سچے پیارنوں مَن دائیں تے اوہدے دل دی مرضی اے
اوہ مَن وی شرماں والا اے اوہ پہلے وی شرمایا سی

میتوں ماریا اوہدیاں سوچاں نہیں مہینوں ساڑھیا اوہدیاں یاداں نے
اک دن تے اوہدا پر چھاواں سورج دی اکھ وچ آیا سی

کیہہ دتاں اوہدیاں اکھاں وچ اوہ کیہڑا جادو سی جہے
سینے وچ میرے دھڑکدے دل توں بلھے وانگ نچایا سی

وچاروی گل

خوہے کیہہ اے
اکھ مستانی بھری جوانی، گل سیانی
کل خوہے کیہہ لین اوہ آیا
کیہہ گل مینوں آکھ گیا اے
عشق دلاں وچ جھگی پا کے بیہہ جاند اے
لہ بہدے اگے دل واہولا ڈھیری ڈھا کے بیہہ جاند اے
راہ وچ لنگھن والیاں سارے راہیاں توں اوہ
دکھڑا پتار روز سنا کے بیہہ جاند اے
خوہے بند اکہیہہ چا بند اے
عشق اوہنوں کیہہ کہہ جاند اے
ایہو گل فر سوچدیاں سوچدیاں
چڑھدے پاسیوں دن واسو رن جیہہ جاند اے

اوہ دن وی بٹے چنگے سن، جیہڑے نگہ کے وی ناں لنگھے سن
میں ڈر گئی دل دیوں تاہنگاں توں ویلے نے ہوو ڈرایا سی
بجے اپنی عمر گزاری اے، ہتھ لیکھیں وی بھل داری اے
کیہہ پچھدے او ایس جگہ نے وی تے دکھارنگ دکھایا سی
ماتی اے خبر نہیں سی دل نوں سولاں وانگوں ڈنگدا اے
کیہہ پیار نے تینوں دے اے، کیوں ایناں پیار توں پایا سی

کیہڑا تیرے اُتے ہُن اتبار کرے اس جگ دے اندر
جیہڑا تیرا دشمن نہیں سی اوتھے دی کم پا دتا ای
خورے کا بنوں ساڈیاں فصلاں بخر کرن دا چاء سی تینوں
قبضے کر کے وگدیاں نہراں ساہنوں زہر پیار دتا ای
و کچھ لیں ایہہ تیرے محل چپارے وی ہُن رہ نہیں سکدے
کمزوروں دیاں سدھراں والا پورا شہر ہلا دتا ای

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

اک وڈی طاقت دے ناں

ایہہ کیہہ کم دکھا دتا ای ایہہ کیہہ رولا پا دتا ای
اپنی جھگی پاؤں لئی توں اڈھا جگ مکا دتا ای
کوئی دل دا بھید نہ کھولے تیرے اگے کیہڑا بولے
کچے ڈھا کے کچے کوٹھیاں کنداں نوں دی ڈھا دتا ای
بھانویں رب توں اسیں نہیں ڈردے تیرے کولوں ڈر جانے آں
اسیں ڈراکل پہلے ای ساں کجھ ساہنوں ہور ڈرا دتا ای
غیراں نال تے خیر کے نوں خیر دی کوئی آس نہیں ہوندی
جیہڑا تیرا بچن سی توں لوہوں ای مگروں لا دتا ای

ماں اوہ لفظ اے

جیہڑا ہونٹھاں تے آوے تے

اکھیاں اندر ہاسیاں والے پھل کھڑ جائدے نہیں

سراہواں اندر خوشبوواں وانور

خیال ہنیر یاں نوں چائن دیندا اے

ماں اوہ لفظ اے

جنہوں سُن کے

پینے اندر ٹھنڈ پے جائدی اے

میں نہیں جان دی

خورے ماں توں کیہڑی مٹی مال بنایا اے

خورے ماں توں کیہڑے صبر دا پانی دتا اے

کیہڑیاں پیار ہوادواں نے اوہدے جتے دی اگ توں

ایناں ٹھنڈا کیتا اے

پچی دھپاں سڑدی دھرتی اُتے اوہدے پیار دی

ٹھنڈی چھیاں ہو جائدی اے

ماں

شکر دوپہرے گرمی اندر

دھنڈیاں ہو یاں جندڑی والیاں راہواں اُتے

ننگے پیریں ٹردی جاواں

اپنے دل دے ورے اُتے

مٹھے مٹھے حرفاں والا

اگوتاں میں نکھدی جاواں

ماں واسو ہناں

ماں اوہ لفظ اے

جنہوں رب نے

پیار محبت تے قربانی دے لفظاں توں ودھ کے عزت دیتی اے

میری ماں دی اوہناں ماواں چوں اک ماں سی

پیار دی ٹھنڈی چھاں سی

ہن اوہ چھاں مینوں تھیں لبھدی

شکر دو پہرے گرمی اندر

نگھے پیریں ٹردیاں ٹردیاں

خورے کئے ورہیاں دا پنڈا کر کے میں آگئی آں

تے کئے ورہیاں دا ہن پنڈا رہ گیا اے

تن شعر

توں آکھیں تے بُبیاں اُتے چپ دے جندے لائے آں

توں آکھیں تے کلبے بیہ کے پیر دے بند وگا لائے آں

جگ دے کولوں پنڈ سرائے تے لے لینے آں دکھاں والی

اسیں تاں آپ ای اپنیاں سیکھیں اندر گنجمل پا لینے آں

عشق دی بیڑ دا دارو سانبھوں کسے طبیب نے کیہہ دینا اے

اسیں تاں روز ای اپنے دل دے وید توں نبض دکھا لینے آں

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

کے دے سینے تاہنگ نہیں سی بغض کدورت والی
 سمھناں دے دل شیشے وانگوں حرصاں توں سی خالی
 شرم حیاتے غریباں والے گھر گھر نظریں آون
 اک مُک ہو چاندے سن جیہڑے پک نال پک وٹاؤن
 سُنی سنائی گل نہیں ایہہ خود دیکھن وچ آئی
 گھر دیاں کچیاں کنداں اندر رشتیاں دی پکیائی
 شہرہ دیاں راہواں تے جد اسماناں دھوڑاں پٹیاں
 کچیاں کنداں ساریاں پکے ساکاں والیاں ٹنیاں
 اک دوجے نال مُک گئے سارے دلاں دے میل ماپے
 چار چغیرے توياں تاہنگاں پائے نویں سیاپے
 پکے محل چباریاں اندر رشتے رہ گئے کچے
 نفرت والی بالکنی نے کھا لئے پیر چنے

نویں ویلے دی قید

ہمیشہ^۳ ورہیاں پچھے جائے تے اکھیاں منجواں ڈن
 نکیاں نکیاں یاداں والیاں من وچ سولاں گھٹن
 اکھیں اگے سفلیاں وانگوں منظر رنگ دکھاؤن
 پنڈ دے باہر لے کھوہ تے پنڈ دیاں ثیاراں آون
 ہسڈیاں، مہدیاں، ککلی پاندیاں سوہیاں جندیاں دیکھاں
 اپنے سوہنے ویراں دے میں سہرے گاندیاں دیکھاں
 نکلے نکلے دلاں چہ مارن آس مُراداں جھلاں
 اوہ کہہ جانن اُچے محل چباریاں والیاں گلاں

جنہوں سُن کے دل نے تیری تاہنگ جگائی سی
جی کروا اے تینوں اوہو گیت سناواں میں
پیار دے بھندے تاپ اندر دی ہر ویلے مائی
فردی پھر دی آں لے کے اوہدا پر چھاواں میں

پیار محبت دی اگ اندر بلدی جاواں میں
لیکھ ای جے ایہہ لکھے نہیں کیہہ کراں دعاواں میں
پنھلیاں وقتاں دا تینوں کیہہ حال سناواں میں
ہُن تے ایہو ای جی کر دا اے لگ چھپ جاواں میں
توں تے اج دی پہلے وانگوں درد سندیسہ ایں
خودے تیرے لئی کیوں کٹیاں پیار سزاواں میں
تیرے باہجوں رہ نہیں سکدا کلم کلبا دل
توں ای دس ہُن کسراں ایس دل توں پر چاواں میں

گیت

میں دل نوں ایہہ سمجھانی آں — اوہنوں بھل دی جا
میں ترے سو سو پانی آں — اوہنوں بھل دی جا
ایہہ یاداں کجھ نہیں ویندیاں، ایہہ تڑپاندیاں نہیں
ایہہ سوچاں سدھراں اندر بھائیڑ لاندیاں نہیں
اگ ہنواں نال بھجانی آں — اوہنوں بھل دی جا

ایہہ سچ اے پیار دا موہرا آپے چکھیا سی
اوس بے دردی نوں آپے دل وچ رکھیا سی
ہُن آپے میں پچھتانی آں — اوہنوں بھل دی جا
میں دل نوں ایہہ سمجھانی آں — اوہنوں بھل دی جا

تن شعر

ورہیاں دا ہڑنگدا جاوے
ویلا جُستا ڈنگدا جاوے
ساہنوں تیرے ہجر دا موسم
سُولی اُتے ٹنگدا جاوے

من ساڈا تیری چاہت نوں
وانگ فقیراں منگدا جاوے

نہیں سوچیا سی ایہہ پیار بنے گا روگ کدے
میں کلبیاں بیٹھے منواں گی ایہہ سوگ کدے
ہُن ایویں پئی کر لانی آں — اوہنوں بھل وی جا
میں دل نوں ایہہ سمجھنی آں — اوہنوں بھل وی جا

گیت

اساں دل دا حال نہیں کہنا، بھاویں رُل جائے
اسیں کلم کلبیاں رہنا، بھانویں رُل جائے
دل دا راز کسے توں دس کے مڑ پچھتا نہیں
گل اپنے بدنای والا طوق تے پانا نہیں
دل دانگوں اسیں نہیں ڈیہنا، بھاویں رُل جائے
اسیں کلم کلبیاں رہنا، بھانویں رُل جائے

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

گل دل دی دل وچ رہوے تے بڑا خزانہ اے

جے ہونٹھاں وچوں نکلے تے افسانہ اے

ہر دُکھ نوں کھپا سیہنا، بھانویں رُل جائے

اسیں کلم کھپیاں رہنا، بھانویں رُل جائے

ودھ جاندا بھار ودھیرا جے گل دیسے ناں

نہیں چنگا ہوندا، جے رُل مل کے ہیسے ناں

اساں پا لیا غم دا گہنا بھانویں رُل جائے

اسیں کلم کھپیاں رہنا، بھانویں رُل جائے

نانک جی

انساناں نال پیار کرن دا اوہناں وَل سکھایا

مٹی دے ہر ڈرے نوں اوہناں آسمان بنایا

نانک جی نے دسیا، نکلے وڈے دی گل جھڈو

من وچ پیار دساؤ مترو! بغض کدروت کڈھو

نانک جی نے دسیا، سچ دی راہ تے چلنا چنگا

جیون انج ستوارو جیویں والاں والا سنگھیا

جتنوں حق سچ لکھیا اوہناں، آپ عمل وی کیتا

وحدت والا پیالا اوہناں آپ وی رنج رنج پیتا

اوہناں دین اسلام دی وی وڈیا ئی سبھ توں دی
اوہناں آکھیا 'اک خدا دی پھر لوگھٹ کے رسی

کعبے دے وی درشن کیجے' کلمہ وی من بھایا
سبھ لوکاں دے زخماں اُتے رکھیا امن دا پھایا

ٹانگ جی نے صنتاں والا لیا محمد نام
"سرسری اکال" اے ساڈا رب بھگوان تے رام

وئے مسجد کعبہ ساڈا' وئے گھرو دوارا
وئے ساڈے دل وچ مائی پیار تے بھائی چارا

پہلی پہلی وار ہجر دا بھانبر دل وچ بلایا اے
فون کسے ناں کیجا میتوں کسے ناں پتر گھلایا اے

توں ای دس میں آگو ناں کتھوں تیکر لکھدی جاواں
ایسے لئی تے درد کتاب دا اگلا ورقا تھلایا اے

اج جے کوئی کسی ہیر ملے تے اوہنوں دتاں میں
اج وی عورت ذات نے کیویں قہر جبر نوں جھلایا اے

چن جھلا اے کھل کھجیل ہوندا پھر دا راتاں توں
سورج وی کچھ لبھدا لبھدا اُفتخ دوارے ڈھلایا اے

کہندے نیں پئی سُرخ گلاباں والا موسم آوے گا
فیر ایہہ شکلاں اُتے کتھے رنگ خزاں دا ملیا اے
مائی میرا دل وی کیہہ اے رہندا اوہدیاں یاداں وچ
انج لگدا اے ایہہ وی اوس بے دردی نال ای رلیا اے

شام پوے تے پیار دی پیڑ پرانی ہو کے بھر دی اے
دل دیا وچ مَن وی تیری یاد دی بیڑی تری اے
نگی جی سی جدا اوس نے اک لاش سڑک تے دیکھی سی
وڈی ہو گئی دھی میری پر اُجے وی کھپیاں ڈروں اے
دھی ہووے یا بہن کسے دی یا فیر اوہ ماں بن جاوے
ہر رشتے وچ عورت اے تے عورت ای دکھ جردی اے
بدل کھیاں نیں پہلیاں قدراں پیار دیاں سبھ رساں وی
خورے کاتنوں روز ای اوہ جئے تے دیوا دھروں اے

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

اپنے دیس لئی کجھ شعر

اے گل جی اے ملکاں اندر مندے لوک دی ہندے نہیں
بھیڑیاں سوچاں فلکاں والے گندے لوک دی ہندے نہیں

رہبر چنگا ہووے تے فیر قوم مثالی ہوندی اے
ایس مثالی قوم دی شوہا ساری دنیا مندی اے

قائد نے اک ملک دی دیتا، نالے قوم بنائی سی
سر نوں اُچا کر کے زندہ رہن دی گل سمجھائی سی

پیار وطن دا، اوہنے قوم دی نس نس دے وچ بھر دیتا
پیار وفا دے جذبیاں نال دلاں وچ چائن کر دیتا

ایہناں جذبیاں ایہناں سوچاں نوں اسیں قائم رکھنا اے
قوم وطن دے مان نوں مانی جگ وچ دائم رکھنا اے

ایہہ کوئی میرا قصہ نہیں، قصہ اے میری سہیلی دا
جیہڑا اونہوں بھل بیٹھا، اوہ اے جیہڑا دی لوس تے مردی اے

مانی کیہہ لبھدی پھر دی ایس پیار وفا دیاں گلہاں نوں
کون کسے دا جھن اے، جھن کون کسے دا وردی اے

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT